

denne Medlem saa siger: Nej, jeg vil meget nødig have denne Proces, jeg maa bede mine Kolleger i Landstinget eller Folketinget om Bestyttelse, saa er der vist mange, som vilde sige: Han handler ikke gentilt, ikke som en Gentleman, ikke saaledes som det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Linn) gjorde. Der kan efterhaanden danne sig en saadan Opinion for, at et enkelt Medlem ikke kan være befendt at nægte sit Samtykke, og hvad den Slags Opinion, den Slags falsk Hønnørfølelse fører til, se vi i vort Raboland, hvor de nu begynde at duellere og myrde hinanden, fordi Hønnøren og Vren ikke tillader dem andet end at optræde som Banditter og slaa hinanden ihjel. Heldigvis er, hvad der her foreligger, ikke saa alvorligt; men det er dog det samme, man forlanger. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra 2den Kreds har bragt ind i denne Sal, er utvivlsomt et Spørgsmaal, som har den allerstørste offentlige Interesse, og det ærede Medlem har været fuldt berettiget til at opfordre Ministeren til at undergive Spørgsmaalet en Underjøgelse og meddele Tinget de Oplysninger, som Ministeren maatte være i Besiddelse af. Det er altsaa et Spørgsmaal af den højeste Interesse, og dette Spørgsmaal har det ærede Medlem bragt ind og bragt det ind paa en saadan Maade, at selv om man maatte sige, at han ikke vil være i Stand til at godtgøre alt, hvad han har sagt, selv om der var enkelte Punkter, hvor man vilde misbillige hans Optræden, er der ikke et Medlem i denne Sal, som tror, at det ærede Medlem fra 2den Kreds har handlet af andre end loyale Grunde og af Hensyn til sin Stilling som Landstingsmand. (Afbrydelse). Ja, hvis det er de Herrers Motiver til at give deres Samtykke, saa lad os saa det at vide, saa sig det; men kom ikke med en ren formel Grund og sig, at da det ærede Medlem fra 2den Kreds har givet sit Samtykke, saa maa Tinget ogsaa udlevere ham. Derved vilde der nemlig staves en Præstis, som jeg anser for overmaade farlig.

Skønt det til Dels er blevet fremhævet af andre, er der dog en anden Side af Sagen, som jeg vil dvæle et Øjeblik ved. Naar en Rigsdagsmand bringer en offentlig Sag paa Tale i Rigsdagen og bringer den frem i Form af et Angreb paa en Embedsmand, er den naturlige Løsning af et saadant Spørgsmaal den, som allerede blev antydet af det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), at den paagældende Minister, for saa vidt Angrebet ikke kan siges at være ganske grundløst eller ledet af rent personlige Motiver, bør og skal lade Sagen undersøge, hvad han jo i det hele taget skal, hvad

enten det er en Rigsdagsmand eller hvilken som helst anden, der rejser en Anke vedrørende et offentligt Anliggende, der henhører under vedkommende Minister. Der skal ikke rejses nogen kriminel Underjøgelse, men foreløbig kun en Administrationsunderjøgelse. Det vil saa derved vise sig, om Anken er grundløs eller ikke. Viser det sig saa, at Anklagen er grundløs, kan vedkommende Minister jo give den angrebne fri Proces, lade ham kaste sig over Angriberen og lægge hele Bevisbyrden over paa ham; men viser det sig, at der er noget Grundlag for Klagen, skal denne Underjøgelse føres til Bunds, og naar Sagen er kommen frem i Rigsdagen, skal denne ogsaa have de Oplysninger, som maatte være tilvejebragte. Hvad der her foreligger, er, at en Embedsmand er bleven angrebet af en Rigsdagsmand. Den højtærede Minister har naturligvis indhentet vedkommende Embedsmands Erklæring, og han har saa erklæret, at der ikke var noget Hold i Angrebet, og hans foresatte have maaske gjort det samme; men vi have ikke hørt noget om, at der er blevet foretaget nogen indgaaende Underjøgelse af de Punkter, som det ærede Medlem fra 2den Kreds fremhævede, og hvori vi dog vist alle finde, at han for en meget stor Del har Ret. Og hvis det skal blive saaledes, at den paagældende Embedsmand først faar Tingets Samtykke, derefter formodentlig fri Proces, og saa kaster hele Bevisbyrden over paa det ærede Medlem fra 2den Kreds, saa vi kun en dum Proces, som i Virkeligheden ikke oplyser noget. Komme vi saa herind igen ad Aare, og Sagen bringes frem paa ny, er hele det Arbejde, som er lagt deri, formodentlig fuldstændig spildt. — Dog, det er kun Sidebetragtninger; hvad der for mig er det afgørende, er, at man ikke skal etablere den Præstis, at det kommer an paa, om den paagældende Rigsdagsmand siger ja; thi vi lægge derved det Pres paa vore Kolleger, at de, naar et saadant Tilfælde indtræffer, ikke hørnøstement kunne nægte at give deres Samtykke; men derved er i Virkeligheden Grundlovens § 57 i Præstis ophevet.

Ordføreren (P. G. Jensen):

Hvis jeg ikke har misforstået det ærede Medlem, var hans Grund til at stemme mod Instillingen den, at han fandt, at denne Sag burde gøres til Genstand for offentlig Underjøgelse og offentlig Forfølgning og ikke for privat Spørgsmaal. Men det vil det ærede Medlem aldeles ikke opnaa ved at stemme imod Instillingen; det beror paa Administrationen, om den vil gøre det eller ikke.